

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1565/2019
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића, Весне Поповић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Марина Перић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3057/18 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца у делу којим је изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3057/18 од 05.12.2018. године у ставу трећем изреке, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца у делу којим је изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3057/18 од 05.12.2018. године у ставу трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца у делу којим је изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3057/18 од 05.12.2018. године у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 137/17 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима за период од 01.02.2014. године до 31.08.2014. године исплати на име разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде и то: тужиоцу АА износ од 16.122,85 динара са законском затезном каматом почев од 16.03.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 7.861,97 динара и тужиоцу ББ износ од 15.931,53

динара са законском затезном каматом почев од 16.03.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 7.768,38 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима исплати на име законске затезне камате на износе накнаде за долазак и одлазак са рада који су исплаћени након доспелости, а за период од 01.03.2014. године до 01.02.2017. године и то: тужиоцу АА износ од 19.054,88 динара и тужиоцу ББ износ од 4.818,85 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца у делу којим су тражили да се обавезе тужена да им на име разлике између неисплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама за период од 01.02.2014. године до 01.02.2016. године исплати и то: тужиоцу АА износ од 164.753,87 динара са законском затезном каматом почев од 16.03.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 61.901,64 динара и тужиоцу ББ износ од 161.793,47 динара са законском затезном каматом почев од 16.03.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 60.771,80 динара. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 123.863,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3057/18 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору П1 137/17 од 12.09.2018. године у ставу другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца у делу којим су тражили да се обавезе тужена да им на име разлике између исплаћене и припадајуће основне зараде за период од 01.02.2014. године до 31.08.2014. године исплати износе са законском затезном каматом, све ближе наведено у том ставу изреке пресуде. Ставом другим изреке, жалба тужене је одбијена у преосталом делу и потврђена ожалбена пресуда у ставу трећем изреке. Ставом трећим изреке, одбијена је жалба тужилаца и потврђена ожалбена пресуда у ставу четвртим изреке. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом петим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплате 12.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Тужена је благовремено поднела одговор на ревизију тужилаца.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије тужилаца у делу којим је изјављена против одлуке садржане у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3057/18 од 05.12.2018. године, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог

тумачења права, имајући у виду и став изражен у бројним пресудама овог суда. Наиме, правилно се у нижестепеним пресудама закључује да тужбени захтев за исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада, обрачунате уз увећање од 28,6 % од основне плате, није основан јер је тужиоцима, сагласно члану 147а Закона о полицији и Правилнику о платама запослених у МУП-у, сменски рад вреднован кроз додатни коефицијент.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилаца у делу којим је изјављена против одлуке садржане у ставу трећем изреке другостепене пресуде, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је Основном суду у Сомбору дана 14.03.2017. године, с тим да је поднеском тужилаца од 07.05.2018. године преиначена тужба повећањем тужбеног захтева, а вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 164.753,87 динара (будући да се ради о формалном супарничарству, то је највећа појединачно опредељена вредност тужбеног захтева за исплату накнаде на име разлике између неисплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама).

Како вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија тужилаца у наведеном делу није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Испитујући побијану другостепену пресуду у ставу првом изреке у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужилаца није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 2. и 8. ЗПП. Другостепени суд је поступао у оквиру своје надлежности. Пресуда је заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку на које је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у периоду од 01.02.2014. године до 31.08.2014. године били у радном односу код тужене у Одељењу за ванредне ситуације у Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке, тужиоцима је за спорни период зарада исплаћивана по основицама: за период од октобра 2013. године до марта 2014. године 26.153,21 динара, а од априла до октобра 2014. године 26.283,98 динара, док је 75% просечне зараде по запосленом у спорном периоду је износило 27.765,00 динара, те разлика између тако утврђене основице и исплаћене основице резултира да су тужиоцима у спорном периоду мање обрачунате зараде и то: тужиоцу АА у износу од 16.122,85 динара са обрачуном законском затезном каматом у износу од 7.861,97 динара, а тужиоцу ББ у износу од 15.931,53 динара са обрачуном законском затезном каматом у износу од 7.768,38 динара.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилаца. Закључио је да тужиоцима у утуженом периоду, сагласно члану 23. став 1. посебног Колективног уговора за полицијске службенике, припада основица за обрачун плате која не може бити нижа од 75% од просечне зараде по запосленом у привреди РС исплаћене у месецу који претходи месецу у којем се утврђује основица, јер је у буџету Републике Србије за 2013. и 2014. годину преостало нереализованих средстава намењених за плате и додатке и запосленима у јавном сектору.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду у том делу одбио тужбени захтев тужилаца ради исплате разлике између исплаћене и припадајуће основне плате за период од 01.02.2014. године до 31.08.2014. године, укључујући и обрачунате износе законске затезне камате. По налажењу тог суда, Колективним уговором не може се утврђивати основица за обрачун плате полицијских службеника уколико то није законом прописано, у смислу члана 56. Закона о буџетском систему, тако да обавезе које преузимају директни или индиректни корисници буџета морају одговарати апропријацији која им је одобрена за ту намену у тој буџетској години сагласно члану 54. тог закона. У одсуству доказа да је туженој одобрена исплата из средстава буџета по траженој основици за плате полицијских службеника у спорном периоду, тужбени захтев по основу разлике исплаћене плате до припадајуће у износима утврђеним вештачењем је неоснован.

Неосновано је указивање ревидената на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда и да је тужиоцима повређено право предвиђено чланом 8. став 2. Закона о раду, да се општим актом могу утврдити већа права и повољнији услови рада од утврђених законом. Члан 23. став 1. посебног Колективног уговора прописује најнижу основицу за обрачун плата полицијских службеника у висини од 75% од просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије, под условом да одобрена средства у буџету намењена за плате омогућавају утврђивање такве основице. У супротном, Влада Републике Србије може утврдити нижу основицу за обрачун плата полицијских службеника у складу са одобреним средствима у висини основице одређене за професионална војна лица. Постојање у буџету неутрошених средстава за плате не значи да је испуњен услов за обрачун основице, у смислу члана 23. став 1. посебног Колективног уговора. Ово са разлога што се преостала

средства односе на све запослене у јавном сектору, те имајући у виду висину издатака потребних да се свим полицијским службеницима основица за обрачун плата одреди на исти начин. Стога је правилно другостепени суд применио одредбе Закона о буџетском систему који прописује да се директни и индиректни корисници буџета морају кретати у оквиру граница одобрених средстава за одговарајућу намену. Наведено није у супротности ни са одредбом Посебног колективног уговора о одређивању минималне основице за обрачун плата полицијских службеника која се примењује под условом да одобрена средства у буџету то омогућавају.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио у том делу ревизију тужилаца као неосновану.

Врховни касациони суд је, применом одредбе члана 154. став 1. ЗПП, одбио захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер околности овог случаја нису изискивале састављање одговора на ревизију, те је одлучио као у четвртом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић